

Here Comes the Love

ความรักมาแล้ว

กระรอกน้อยที่หายไป

Lost Squirrel เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

©สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

ท่ามกลางบรรยากาศอันอบอุ่นหอมกรุ่นไปด้วยกลิ่น
กาแฟหลากหลายชนิด...

สวัสดีครับทุกคน

ผมชื่อ ตึก เป็นลูกชายคนเดียวของเจ้าของร้านกาแฟแห่ง
นี้... พ่อโม เป็นคุณพ่อของผม และเป็นเจ้าของกิจการร้านกาแฟ
'เถาแกโม' ด้วย

ตอนนี้ในช่วงปิดเทอม ผมซึ่งเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่
6 จึงใช้โอกาสนี้มาช่วยงานของพ่อที่ร้าน

อะฮ่า~ และแน่นอนว่าผมเป็นคนหัวใส การเสนอตัวมา
ช่วยนี้ไม่ใช่มาช่วยฟรี ๆ นะครับ เพราะพ่อโมบอกว่าจะให้เงินค่า
ขนมเป็นรายได้พิเศษช่วงปิดเทอมด้วย หึ ๆ ชั่วโหมผมเนี่ย

ร้านกาแฟของพ่อผม ขายกาแฟสดหลากหลายชนิดมา
กกว่าทศวรรษ กาแฟเย็น แกมยังมีขนมมนมเนยแสนอร่อยให้
ลูกค้านั่งรับประทานในร้านได้ด้วย

การจัดร้านก็น่านั่งชิลล์เป็นที่สุด แต่ส่วนใหญ่ลูกค้าร้านพ่อผมมักจะเป็นคนทำงานแล้วมากกว่าวัยรุ่นหนุ่มสาว ซึ่งก็ไม่แปลกหรอกครับหากพิจารณาจากวัยของเจ้าของร้านแล้ว... ก็จะเป็นเหตุผลที่เข้าใจได้ 'ง่าย ๆ' ที่เดียว

ที่ร้าน 'เถ้าแกโม' มีพ่อของผมเป็นเจ้าของร้าน และมีพี่อู๋ ลูกจ้างประจำที่ทำงานที่นี่มานานมากแล้ว

พี่อู๋นั้นเป็นผู้ชายวัยรุ่นซึ่งอายุมากกว่าผมเล็กน้อยถึงปานกลาง แกเคยมาทำงานพาร์ทไทม์ที่นี่ตั้งแต่สมัยเรียน พอเรียนจบจึงเข้ามาฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกจ้างประจำ และคอยทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์เก็บเงิน

กาแฟทุกแก้ว แน่นอนว่าพ่อของผมเป็นคนชงเองทั้งหมด พุดง่าย ๆ คือพ่อโมทำหน้าที่เป็นบาร์ิสต้าด้วยตนเอง พี่อู๋มีหน้าที่เก็บเงินก็เก็บเงินไป ส่วนผม...

ง่าย ๆ เลยนะ...

ก็เด็กเสิร์ฟไง !!

เหอะ ๆ ๆ

ลูกค้าประจำส่วนใหญ่ของร้านมักจะเป็นกลุ่มคุณลุงคุณป้าวัยทำงาน ซึ่งผมก็ยอมรับว่ามันช่างขาดสิ่งสวยงามที่น่าบันเทิงใจไปบ้าง

...สาว ๆ สวย ๆ ไม่มีเลยเหรอ ?

ฮ่า ๆ ผมเคยคิดกับตนเองแบบนี้ครับ แต่พอพูดออกไปก็ถูกพ่อโมตบกะโหลกไปปราบใหญ่ ๆ จากนั้นผมจึงเงยบกริบเหมือนปาข้าว ปิดปากเงยไม่พูดเรื่องนี้อีกเลย

แต่จะว่าไปถ้าบังเอิญมีผู้หญิงสวย ๆ เข้ามาในร้าน ผมว่าตัวผมเห็นทีคงจะกินแหล่อยู่ดี เพราะพี่อู่นะซี แกมีสกลจีบสาวชั้นเทพ คารมเป็นต่อรูปหล่อเป็นรอง อย่างไรก็ตามเสียผมเองก็มั่นใจว่าผมหล่อกว่าพี่อู้อยู่ แต่พี่อู่นะแกเขียนจีบสาวชั้นเทพ

ขนาดสาวแก่แม่ม่าย พี่แกยังหยอดเสีย...

แล้วตุ๊กคนนี้จะเอาอะไรไปสู้พี่แกได้ล่ะครับเหม่ เอ้อ ๆ ๆ

“สวัสดิ์เจ้าลูกตุ๊ก”

ป้าผิ้ง ลูกค้าประจำคนหนึ่งที่ทักขึ้นขณะที่ผมยกกาแฟไปเสิร์ฟที่ได้ะ

“สวัสดีครับ”

ผมทักทายตอบ ป้าผิ้งชอบสั่งคาปูชิโนร้อนเป็นชีวิตจิตใจจนผมจำได้เลยทีเดียวเพราะป้าผิ้งมักจะสั่งแต่เมนูเดิมตลอด

และนี่ก็คือตัวอย่างงานเด็กเสิร์ฟของผม อย่างน้อยที่สุดผมก็คิดว่าตนเองได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และได้เป็นการช่วยงานของที่บ้านไปด้วย ยิ่งปีนนัดเดียวได้นกสองตัวเห็น ๆ (ตรงไหน ?)

ผมกลับมายืนอยู่แถว ๆ เคาน์เตอร์อีกครั้ง เนื่องจากตอนนี้กาแฟที่ลูกค้าแต่ละคนสั่งก็นำไปเสิร์ฟเรียบร้อยแล้ว

“ไอ้ตุ๊ก”

อยู่ดี ๆ พี่อู๋ก็พูดขึ้น

“ครับพี่อู๋ ?”

ผมเลิกคว่ำถาม อันที่จริงงานของพี่อู๋จะ ‘เบา’ กว่างานของผมอีกนะ แต่นั่นแหละ มันก็เทียบกันไม่ได้หรอก เพราะงาน

แต่ละหน้าที่ต่างก็มีความสำคัญต่อการสร้างกิจการที่มีรากฐานมั่นคง ถ้าหากไม่มีพี่อยู่ ร้านกาแฟของพ่อผมจะเป็นร้านชื่อดังสไตล์คลาสสิกในย่านนี้ที่ได้รับการโจษขานกันปากต่อปากหรือเปล่า

“สนุกไหมแก รับจ๊อบทำงานพิเศษ”

พี่อยู่พูดยิ้ม ๆ

“สนุกนะมันก็สนุกอยู่หรอกพี่ ถ้าหาก...”

“ถ้าหากอะไรวะ ?”

“...”

ยังไม่ทันที่ผมจะพูดจบเมื่อประตูกระจกเลื่อนเปิดออกปรากฏร่างของหญิงสาวผมยาว หน้าตาสะสวยผู้หนึ่ง

“โอ้แม่เจ้า” เสียงของพี่อยู่ครับ ไม่ใช่เสียงของผมแน่นอนที่พูดจาทำนองนี้ “สวยชะมัดยาด”

ผมมองผู้หญิงคนนั้นตาไม่กะพริบเหมือนกันครับ

นี่เป็นไม่กี่ครั้งที่ลูกค้าสาว ๆ เข้ามาที่นี่ ดูแล้วเธอน่าจะ
อายุมากกว่าผมแน่นอน แต่อาจจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพี่อู๋
ก็เป็นได้ คืออยู่ในช่วงวัยนักศึกษา

ผมยาวตรงสีน้ำตาล ดวงตาสีฟ้าสดใส

‘อ้า นั่นคงจะเป็นคอนแทคเลนส์สินะ’

ผมคิดพลางมองหญิงสาวใบหน้าสวยงามน่ารักเดินมาที่
เคาน์เตอร์ซึ่งตัวผมเองยืนอยู่

“สวัสดีค่ะ เอาลาได้เย็นแก้วหนึ่งค่ะ”

เธอเอ่ยเสียงดังฟังชัด ผมมัวแต่จ้องหน้าเธอ กว่าจจะรู้ตัว
ว่าตนเองคงเสียมารยาทก็ได้แต่เอ่ยอีก ๆ อัก ๆ ออกไป

“ค...ครับ รอสักครู่นะคะ”

เข็งตนเองเลยผม ต่อน้าลูกค้าสาวสวยทั้งที่ แทนที่จะ
ทำอะไรให้มันดูเข้าท่าและ ‘เท’ กว่านี้ ให้ตายเถอะ ให้ตาย !

ตอนนั้นเองที่พ่อของผมเดินมาพอดี เหมือนระฆัง
ช่วยชีวิตดังขึ้นต่อหน้า เพราะนี่ทำให้ผมไม่ต้องเผชิญหน้ากับเธอ
ตามลำพัง

ผมเห็นเธอไปนั่งที่โต๊ะตัวหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับประตู ตัวผมในตอนนี้ออกมาจากบริเวณเคาน์เตอร์แล้วเพื่อให้เกะกะการทำงานของพ่อโม

...รอเวลาที่พ่อโมจะให้ผมยกกาแฟที่ลูกค้าคนนั้นสั่งไปเสิร์ฟ...

“ลูกตุ๊ก ช่วยยกกาแฟไ้ยื่นไปเสิร์ฟโต๊ะห้าที่”

เสียงของพ่อโมดังขึ้น ผมรีบกระวีกระวาดไปตามที่พ่อเรียกทันที

แน่นอนว่าผมต้องพยายามถือดี ๆ แม้ในใจจะสั่นเหมือนมีกลองมาตีดังแช่ ๆ อยู่ก็ตาม

ผมเดินมาถึงโต๊ะที่ลูกค้าคนดังกล่าวนั่งอยู่ ก็เห็นเธอหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเครื่องเล็กชิ้นมาจากกระเป๋าสะพายลายน่ารักแล้วเปิดมันออก

‘เห... ทำงานอะไรกันเนี่ย’

ผมคิด ถึงแม้มันจะดูสุดรู้สึดเห็นไปบ้าง ก็นะ... คนมันอยากรู้เนี่ยว่า (ครับ)

“ลาเต้เย็นที่สั่งได้แล้วครับ”

ผมวางแก้วลงข้าง ๆ เธอพร้อมกับเอ่ยอย่างนุ่มนวล

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาแล้วกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณค่ะ”

เธอพูด พร้อมโบหน้าเป็นมิตร

...สิ่งที่สะกิดใจผมสุด ๆ ก็คือดวงตาสีฟ้าคู่นั้น ผมคิดว่ามันคือคอนแทคเลนส์บิกอายส์แบบที่สาว ๆ สมัยนี้นิยมกันนะ แต่ทำไมผมมองอีกที ผมกลับรู้สึกว่ามันแหละคือสีตาของเธอ !?

ผู้หญิงใส่คอนแทคเลนส์บิกอายส์แล้วดูสวย น่ารัก (ถ้ามันไม่ขนาดเท่าไข่ห่านจนเกินไป) แต่ถ้าผู้ชายใส่... เหอะ ๆ ผมไม่อยากจะคิด เพราะแค่คิดก็สยงที่สุด ๆ แล้วละ บรีอ~

ผมคิดว่าผู้หญิงตรงหน้าผมเป็นสาวน่ารักที่ดูแอคทีฟและกระฉับกระเฉง ใบหน้าของเธอแม้ไม่ได้จัดว่าสวยมาก แต่ก็น่ารักชวนมองมากทีเดียวในสายตาของผู้ชายอย่างผม

เธอดูแก่น ๆ นิดหน่อย เป็นสาวมั่นที่แอบมีความ ‘เซอร์’ เล็ก ๆ

สุดท้ายผมก็กลับมายืนอยู่ตรงใกล้ ๆ แคชเชียร์ของพี่อุ้ยอีกครั้งและลอบมองเธอไปด้วย ฟังดูเหมือนโรคจิตหน่อย ๆ แต่อย่าเพิ่งว่าผมอย่างนั้นเลยนะ

“แหม ไข่ตุ๋ก” พี่อุ้ยได้ที่เข้ามากระแซะ “ชอบล่ะสิแก มองเขาไม่วางตาเลย ขี้หลินะเราเนี่ย”

“หลิน้าอะไรวะครับพี่ ผมยังไม่ทันทำอะไรเลย”

ตะคอกกลับไปอย่างหงุดหงิด แต่พอรู้ตัวก็รีบหรี่เสียงลงจนเหลือ Volume 1 เพราะพ่อโม่งสายตาพิฆาตมาให้

“นาน ๆ ที่ร้านเก่าแก่มะจะมีลูกค้าสาวสวยเข้ามา ฮ่า ๆ รู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นมาดีจริง” พี่อุ้ยพูดต่อไป “พี่ว่าแกไม่ต้องมาทำแล้วล่ะไอ้งานพิเศษเนี่ย บอกพ่อแกไปตามนั้น เชื้อพี่”

“ผมรู้นะว่าพี่คิดอะไร ผันไปเถอะ”

‘หนอยแน่ ใครจะยอมพะ’

ผมคิดอยู่ในใจแต่ไม่ได้พูดออกไป